
ANTOLOGIA

NÚRIA ARMENGOL (Vic, 1986). Autora i divulgadora de poesia. Ha publicat llibres d'història de Catalunya per nens a l'editorial Comanegra i poemes solts a l'editorial Emboscall i a *Reduccions: Revista de poesia. Fractura*, publicat el 2017, és el seu primer poemari.

Fractura (Edicions del Buc, 2017)

I

aquestes llums. com pessics.
a una sola banda del carrer.
traus a la boira.
per sargir ferides. pell de bèstia. que portem
a sobre.
i les fletxes. com agulles sense cap.
només pensen. en abatre'ns.
ara.

Goyesca

era. alegria de la pols. el blanc
plomava el poble. ales enfilant.
començava a estireganyar-se. i
les teles es metal·litzaven. punxant.
més fort. dins el cap. la culpa.
tacant les parets. la formació.
dels nous pecats. abraçant.
els nopenitents.
és. alegria de la pols. negre.
sense més.

GLÒRIA COLL DOMINGO (Riudoms, 1988). Música i poeta, ha publicat *Oda als objectes* (2013), amb el qual va guanyar el premi Amadeu Oller, *Territori inhabitable* (2015) i *Retorn* (2017).

Territori inhabitable (Servei de Publicacions UAB, 2015)

Vas vindre a furgar en mi.
A trobar-me, i a deixar-me sola
amb allò nou que era jo.

No sé què fer-ne,
de l'escampall d'ahir
sobre la taula.

És estragant viure en aquest cos,
tan furgat, tan exposat
sobre la taula,
tan esterilitzat

—soc safata quirúrgica
per a un pacient que és mort fa temps.

Retorn (Godall, 2017)

la taula de centre que vam trobar al carrer
sota la pluja per a quins peus quines copes
de vi quina macedònia
de fruita hi serà escampada
sobre quin desori
de robes quina suor
quines copes per a qui si no tu
per a qui
si pogués quedar constància
d'aquest cos que ara tinc
la subtilesa de les formes
la terrible obscenitat
exhibir-la
que alguna cosa guardés la tibantor
de la pell la força d'aquests dies

importants que em sacsegen
 ja que ara tu o bé jo o bé nosaltres
 hem decidit no fer-ne res
 que almenys el temps guardés testimoni
 d'això que em crema
 d'això que ara em neix

ANNA GAS SERRA (Barcelona, 1996). Va escriure *Crossa d'aigua* entre els disset i els dinou anys i amb ell va guanyar el premi Joan Duch del 2017. També ha publicat poemes a l'antologia *Poesia Bloom* del 2018 i *Llengua d'àntrax* (2019) amb Edicions del Bruc.

Crossa d'aigua (Fonoll, 2017)

VI

quin desig soterrat amagues dins
 d'aquesta pell que em crema i que m'enyora
 de tant separar-nos del glop tan cert
 d'aire mut i ple que ens va unir a l'abril?

busca'm i troba'm i canta'm i toca'm
 com si fos l'arpa d'un somni celeste.

30 de juny

si el que vols és un
 pot gros de sang
 del meu cos,
 si tan sols pots fer
 traus dels teus cops
 secs i forts,
 arrenca'm sencera
 la carn corrompuda.
 del xerric, un estrip,
 un brusc esgarip,
 la descompressió
 dels meus pulmons
 esgarrinxats.
 enxarxa'm dins d'un xiulet

incessant i persistent
i insofrible:
ara tens la meva sang
enganxifosa i xuclable
com un xarop que tu et beus

i on jo indefensa m'ofego.

Poesia Bloom (AdiA, 2018)

MEGALOMANIA

No té res de singular el meu úter
si és del metall robòtic de l'empresa
i del batec elèctric del filferro,
si gesta pells d'acer exacte,
revestiments de simetria.

No té res de singular el teu úter
que des del braç mecànic i el trepant,
inerrable i persistent, erigeix
uns peus plastificats d'escàndol
mil·limètric, envernissat.

No té res de singular el seu úter
fred i pulcre, un buc motoritzat
que munta i cargola, lliga i desfila.
Que ni un mioma enquestat
o una erupció de rovell
són seus.

Per això són indistints, *jo, tu i ella*
i els esquelets tan obsessius,
tan industrials.

MARIA ISERN (Vic, 1994). Autora de *Sostre de carn* amb el qual va guanyar el premi Francesc Garriga 2017. Paral·lelament, també participa en projectes del món audiovisual, ha impartit cursos a l'Escola Bloom i col·labora a la revista *Caràcters*.

Sostre de carn (La Breu, 2017)

Ara la dona, díscol ocell,
serp uterina,
t'ha tocat sostre de carn.

Sòl avall. Brollant en contra
l'oblit dels cercles dels troncs
per dins. El teu cos creix perforant

com ho fan les branques
preses per l'heura mamífera.
I al fons del trauc càlid del subsòl

ja no sabràs com nuar els òrgans
que et feien vertical. Et deixaràs
corcar la pell fins a prendre

la forma contrafeta d'una arrel
calenta i dispersa com els líquids
que fan l'ou.

AB OVO

Tot va ser per sexe propi.
La tenebra va quedar prenyada de tu,
prenent forma de la teva forma,
fent-te espai perquè en els segles
els espasmes musculars et fessin tipa

i t'excitassis fecunda, havent nascut
confosa en el fetus
d'enfora: al bell mig
d'un espectacle universal
que et pertanyia.

AGRA LLET

Extirpada de tu, mare,
saciada per dins. Per refugiar el desastre
he fet llum clara. I ara vaig amunt

com cera i aigua fosa
al niu, amunt pels ossos esclatant,
revertint l'ennuegament i fent-lo
tendre. Vomitant

la lletania de llaços als revolts
del cos confús de l'amor
dels altres. Els llaços d'on em vestia
casa meva en el deliri d'extirpar-me
dels fils xorcs d'una ciutat empastada
d'animes. Des de dalt de la poltrona
la vellesa dels cossos
tombant-me i jo arrapada al sac

sent u amb la carn calenta. Soc
la demència pintada de sons en flor
confonent meitats del tronc. La teva part,
un déu impur, sondrollant

tot ho murmura.

SÒNIA MOYA (Cerdanyola, 1981). Ha publicat *Gramàtica de l'equilibri* (Amadeu Oller 2010), *Plutó* (Mossèn Narcís Sagner 2014), *Intersecció de conjunts* (2017), *Càntara* (2018) i *Silur* (Editorial Meteora 2019). Col·labora en el Cicle Tocats de Lletra de Manresa des de l'any 2008 i coordina el club de lectura de poesia de la Biblioteca Ateneu Les Bases des del 2013.

Intersecció de conjunts (Témenos, 2017)**PER SABER-TE**

Per saber-te carn endins,
la crescuda a les artèries,
la remor de cargolines

al coixí i a les sabates
un aiguat que no gosava
desbordar-se per la pell.
Per saber-te carn enllà,
el galop del teu cos tebi,
la cremor a l'arrel de l'arbre,
l'espetic en els meus ossos
d'una llum que m'enferrissa
i m'esclata enfront dels ulls
per saber-me carn endins
carn enllà i carn a través
absolutament sencera.

Càntara (Témenos, 2018)

PELL

Sentir
la pell de l'altre.

Com li reguen les paraules
el socarrim de la carn.

Com rep la pluja
qui ha travessat l'oceà.

Com cremen els peus
a l'epidermis d'una terra
estranya.

Sentir la pell de l'altre
i saber
que aquell pont
encara l'haurien de construir.

HAMMAM

Baixava les escales
cap a la foscor subterrània.

Descordava

botó a botó
el pes de tota l'angoixa.

Nua,
sabia on cercar.

Entre els àtoms condensats
a la seva pell humida.

En el marbre gelatinós
i el contrast calent del te.

Capbussant-se en l'entranya
d'aquell úter de sal i pedra.

Connectar.

Però amb què.

LUCIA PIETRELLI (Candelara, Itàlia, 1984). Autora prolífica en prosa i en poesia, ha traduït també diverses obres de l'italià al català i al castellà. Guanyadora de diversos premis, entre els quals destaquen, en poesia, el Bernat Vidal i Tomàs del 2011 i el Benet Ribas del 2012.

Violacions (Moll, 2011)

Aquesta pell que no s'arrenca
Aquesta pell que resisteix
Aquesta pell que sap de la ignorància, que desafia la imaginació

Aquesta pell remolcada a dins
Aquesta pell que no assumeix salmorra, sobredosi, sulfat
Aquesta pell despietada, retardada, deficient, constant
Aquesta pell —brot
—regurgitació
—implicació

Aquesta pell
que estimula les glàndules, que et permet, que em defineix.

Esquelet (Pagès, 2013)

anatomia I

Em miren
 callen
amb el privilegi
d'una religió personalitzada,
d'una safata
erecta en vertical.

No m'havien dit
que el llenguatge té duanes,
dos pronoms barallats
i cap permís de residència.
En xocar contra les vores
vaig patir l'accident mortal.
Vaig caure
al bucle anatòmic
sense tendons entrenats,
amb mentides,
ungles deficientes
sobre la fusta amarada
dels cossos:
tu
jo.

anatomia XIV

Era encara
l'aparició del teu cos
a l'eix
de la meva forma:
la força centrífuga.
Era encara
la set de jeure
amb la paraula verge
escrita en
llengua morta.
Era encara
el trànsit de desaprendre

les energies
i acaramullar
el temps.

RAQUEL SANTANERA (Manlleu, 1991). Guanyadora del Martí Dot 2014 i del Premi Pollença 2017. Ha publicat *Teologia poètica d'un sol ús* (2015) i *De robots i màquines o un nou tractat d'alquímia* (2017). Des del 2018, coordina els Vespres Malgastats, cicle poètic a les biblioteques d'Osona i, juntament amb Maria Sevilla i Laia Carbonell, el cicle de poesia de l'Horignal.

Teologia poètica d'un sol ús (Viena, 2015)

GÈNESI

He reculat el camí de la creu
perquè un cop despenjat m'he sentit sol.
I els claus dels peus i de les mans
fets d'un alfabet estrany,
un cavall de Troia endins
que em bombejava un fil de sang
m'han retornat a la tirania dels pronoms:
una font que sempre té set.

Puc estimar la creació
perquè s'ha fet la guerra,
s'ha repartit els poders
i ha plorat galtes avall perquè el viure
era l'únic que tenia. Però jo no soc la redempció,
el pecat de la paraula és més viu que mai
i la filla pròdiga ara vol ser el pare amb uns pits ben grossos.
Al peu de la muntanya, ja no s'hi veu la creu,
el llenguatge ha posseït el cos.

FECUNDACIÓ IN VERBA

T'anuncio amb aquest úter de la cara:
—Papa
Parint-te.
—Et farà bell:
a imatge i semblança de les síl·labes.

De robots i màquines o un nou tractat d'alquímia (El gall editor, 2017)

Falla sempre el mateix experiment
 per desobediència d'una biònica amazona.
 Després les bates blanques es canvien per unes altres
 i s'evita parlar del llenguatge ancestral, sense cable i hermètic
 que han deixat escapar: ara són enmig de la carn magra.
 La ferida oberta ha esdevingut la marca del classisme
 i la sang sempre pregonera del mestissatge

ja torna a catalogar.

Quan tothom dorm s'enregistren sons, però les càmeres
 no graven cap anatomia.

És aleshores quan surten a xuclar.

CANT IV

Però ai! de l'invent de la culpa.
 La culpa, la culpa petita, la culpeta
 que tenim torçada endins
 com els peixos l'ham a la boca.
 I es rosseja la paraula: tot el so, tota la lletra.
 I es rosseja la paraula. Aquest gastar el pas errant
 prop del panteó de les llumetes
 on cauen tots els sols
 fent germanets
 en aquest món de temptacions,

crisàlides majestàtiques.

Que la paraula que ens crema endins
 com l'ham clavat a la boca
 ens permeti que palplantats, drets,
 oberts de cames arrelem en el parquet
 gris de la sala de cafès, d'espera i espera insomni,
 de luxúria ferotge. Fent germanets.
 Arrelant en el parquet gris
 de cames obertes tornant a covar els ous
 de la gallineta,
 les meravelles babaunes,
 les relíquies de l'altre:

tots els sols caient al panteó de les llumetes,
 rossejant els cables,
 connectant-nos amb elles.
 Màquines.
 Grogues.
 Famèliques.
 Filles d'una culpa faustiana
 venint a redimir el pecat,
 a deixar-hi marca, a esculpint-lo amb làser
 a la cara de la carn magra que embadalida
 ha vingut a l'esdeveniment
 del nostre segle.

MARIA SEVILLA (Badalona, 1990). Filòloga catalana. Ha publicat *Dents de polpa* (2015) i *Kalàixnikov* (2017), premis Bernat Vidal i Ciutat de Manacor, respectivament. Des del 2018, coordina amb Raquel Santanera i Laia Carbonell el cicle de poesia de l'Horignal. Ha estat traduïda al castellà, a l'anglès, al croat i al turc.

Dents de polpa (AdiA, 2015)

SI NO S'ASSEQUEN LES VORERES

Al límit de la pell hi ha la metàfora
 de dir-te sense mi. De procurar-me
 un incís en el present sense saber
 si sent el pes de sobreviure's
 la pudor descomponent-se. Si sent
 l'asfíxia blanca la buidor amb què
 m'imagino cada casa, cada llum
 des del carrer: fanalets acomiadant-se
 d'un incís si se saben mai presents.
 Potser senten la buidor
 amb què m'imagino cada casa, cada inútil
 deglució: de fora estant
 el fondo desordre del Foc
 són bombones de butà que
 s'apilen innocents a les terrasses.

Des del carrer. Des del límit de la pell
 fent-se metàfora: a l'extrem

de tota identificació hi ha la
 blanca asfíxia descomposta
 de la indiferència.

EL MAR

Si fa que som al vespre. Si fa que samarreta
 de tirants. Si fa que és fresc. Si jo que sols
 havia fet onze anys. Si no fa pit ni fa toquera
 ni feia olor de llana, olor de ventres, de fumera
 arran de sexe. Si jo que sols havia fet onze anys
 i fa que sento tota la vergonya, als mugrons,
 de ser innocent quan fa que es ruen
 i fa que som al vespre, i fa que samarreta
 de tirants.

Damunt meu com la calç

damunt de les parets sentia la vergonya
 i tota la vergonya, als mugrons, de ser innocent.
 Sentia com qui sent si fa que es ruen els budells,
 Rebregant tota la pena, en ells mateixos,
 i la pena, tota la pena i la impotència de saber,
 de no saber sentir-se, solament, una pellofa.

De no saber només deixar-se fer si és que fa
 que som una misèria de pellofa. Si és que fa
 damunt meu com la calç damunt de les parets
 l'asfíxia blanca de saber que som una pellofa.
 Si pogués faria com qui fa que va drenant-se.
 Faria com qui fa que va deixant la salaborr.
 Que se m'endugui.

Damunt meu com la calç

damunt de les parets i la vergonya i la impotència
 i els budells si fa que es ruen rebregant-me tota jo
 dins del pecat. Sense saber dins del pecat.
 I no saber dins del pecat. Com si el pecat
 fos en mi ja un altre sexe.

Kalàixnikov* (Món de llibres, 2017)*Crip is sexy**

No tinc paraules per descriure
 la violència d'un cos tan nu
 sota la roba. M'imagino
 Frida Kahlo i Carol Rama
 penetrant-se. La bellesa
 d'una erecció pneumàtica,
 ortopèdica, esquinçant-vos
 la brutor entre les natges:
 brutor de tenir un nom,
 brutor de tenir pell,
 brutor d'una matriu trabucant-se
 amb tots els fills que no tindreu.

Però jo
 no tinc paraules per descriure'm
 la vergonya d'un cos tan nu
 sota la roba i només sé
 mirar-lo pel forat del pany.
 M'imagino la vostra presència
 foradant-me. La bellesa
 d'una erecció pneumàtica,
 ortopèdica, esquinçant-me
 la brutor entre les natges:
 brutor de tenir un nom,
 brutor de tenir pell,
 brutor d'una matriu trabucant-se
 amb tots els fills que no tindrè.

Perquè jo
 no tinc paraules per descriure
 l'horror de ser la meva policia
 dins la roba.

Bulímia

Marbre: suposo que no pot
 Acollir en el dolor volent-se marbre

i són boques per anar buidant la fam
les vetes que el dibuixen

i és més marbre si es van refredant
les crostes que emmudeixen les costures.

HELGA SIMON I MOLAS (Sant Just Desvern, 1991). Guanyadora del premi Amadeu Oller 2017 per *A la vora*. És graduada en Ciències Biomèdiques per la Universitat de Barcelona i actualment està fent la tesi doctoral a la mateixa universitat.

A la vora (Galerada, 2017)

DERMATOLOGIA

Quanta pell
que ens envolta
com una sutura
delimitant
el meu espai de dins:

una bassa
on s'esquitxa
de vermell la calma
i glops de sang
brollant amb pressa
del cor.

Si és la pell
qui ens limita.

ARTRÒPODES

Com fer d'aquest silenci
un lloc hostil
si tot el que diem
destil·la un blau
de mar neguitejada
que estira el fil
cosit als peus
de dos cossos que s'estimen

i no callen?

Com fer d'aquest silenci
un bar de nit
quan plouen descosits
timbres de cases
on ja no hi ha les mans
per estirar
la roba blanca
al compàs de les puntades
de la màquina?

Ho fem
cosint
els llavis
a les dents
per no estimar
ni mossegar
la pell,
que muda
per no escoltar-se.

ALTA COSTURA

El fil que t'uneix les ungles
amb la carn rosada
del final
dels dits
et sargeix
constant
els límits.

Però si la peça embastada
cau fora el patró,
fins i tot
creuràs
que pots viure
desfent
costures.

IRENE SOLÀ (Malla, 1990). El seu primer llibre de poemes *Bèstia* (2012) va rebre el Premi de Poesia Amadeu Oller i ha estat traduït a l'anglès. El 2017 es va estrenar a la narrativa amb *Els discs* (premi Documenta) i amb *Canto jo i la muntanya balla*, que ha rebut el premi Anagrama 2019.

Bèstia (Galerada, 2012)

Em van arrencar com una ceba,
em van posar nom
i em van foradar les orelles.

*

Dius que t'agrada la meva panxa rodona,
que un dia tindrà nens
que no sabem de qui.

*

Les monges velles
seuen aparcades com cadires
i donen molles als mosquits.
A nosaltres, melindros.
Al jardí una verge
trepitja una serp.
Els budells com serps.
Els cabells com serps.
Fas petons com una serp.
Quan mates un mosquit,
la meitat de la sang és teva.

